

עם ישראל נהנה לדבר על הגדה, אבל נמנע להתנחל בה * איזו מחצית יסביר אבא אבן בארצות הברית?

תן לאצבעות

להתנחל במקומך

תוכנית ההתיישבות של ממשלת הליכוד, הקוראת להקמת שתי ערים ביהודה ושומרון, מצויה מן האצבע, והיא קיימת על-גבי הנייר בלבד. יהושע טובול קובע: אלה שהצביעו בעד הליכוד מעדיפים לתת לאצבעות ללכת במקומם אל התיישבות, וזוהי האמת הפשוטה.

העובדה הפשוטה היא, שמקץ עשר שנים כיבוש השטחים המשותפים, אין נהירה יהודית לעבר הגדה: לא נוספים הולכים להיקבר שם, ולמרות כל ההוראה לא הפכה הגדה אכזרית-שואבת להמוני בתי-ישראל.

מה הסיבה לכך שלפני קום המדינה הלך נוער בעלי-הכרה להתנחל, ולקבוע עובדות בשטח? חים שהיו מעבר לתחומי היישוב המבוסס זה מכבר, ואילו היום אין הנוער נוהר לא לקרית ארבע, לא לארנמן ולא למבואות שכם? האמנם התקלקל הנוער?

לא, הנוער לא התקלקל — כפי שלא השתפר. הנוער נשאר, ככל הנראה, מה שהיה: בראש ובראשונה גיל של היוזקות. היוזקות ריגשיות, אידיאליות, חושניות ומעשיות. וצריך להודות על האמת: לפני שקמה המדינה אפשר היה לחלום על הנגב, אפשר היה להעז בנגב ואפשר היה להיזרק קלוי.

כואב נאמר אמת פשוטה: עם חיל-האוויר וחיל-השריון החזקים ביותר במיוחד-התיכון מי אחר-כך — קשה מאד, לאמיתו של דבר בלתי אפשרי להיזרק על יהודה ושומרון. עם כל צה"ל מאחור אפשר היכנס לשם רק כמו ילדים טובים-של-אבא-אריק, רק כמו כובשי-שפתם, בלי שום היוזקות, בלי שום נעורים, בלי שום חלום.

הו, אילו, אחת הסיבות שהנוער הבריא של ימינו אינו נוהר לקרית-ארבע, ומן הפתגם לא ינהר לאותן ערים שאמות הליכוד מתכנן כשביולו. גם אלה המקשקים כפיהם על השיבות ההתנחלות יודעים, בעומק-ליבם, ששום עיירה יהודית בגדה לא תציל את תל-אביב ואת ירושלים וחיפה ממחלומות-טילים במילחמה האזמחה העלולה לפרוץ. לכן נהנה עם ישראל לדבר על הגדה, אבל נמנע מללכת להתנחל בה, וככל הנראה לא ישנה את מעמדה הטוב, גם אם משרד-הבינוי יעמיד שם לרשותו מאה-אלף דירות.

(על המשמח)

הכוונות הטובות

והדרך לגיהנום

העיתונאי ואל מרקוס הגיע לווינגטון באמצע מבול ההכרזות בנושא המיזרח-התיכון, והוא מגיד סה להעמיד חלק מהן על דיקן, מבלי להיחפס לפאניקה השוררת בישראל.

השאלה העיקרית לגבינו אינה מה יגידו אוויר-הקיר, לטוב או לרע, אלא מה רוצה הנשיא. מה שברור עד כה הוא, שמדובר כאן איננו במדינאי שעדיין חסר לו ניסיון (ואת תהיה שיחה מעניינת בין שני ראשי-מדינה לא-מנוסים — אמר אחד מהברי-הקונגרס). אך קארטר הוא בעל ראש מרשים, ועושה רושם, שהוא יודע מה הוא רוצה. זה נשיא שהתחיל לבדוק אפשרות של שימוש באגרסיביות-השמם לכל צורכי הבית הלבן, נשיא שהעמיד את האגרסיה בראש דאגתו תלו ומכון קיצוץ-דלק, ומי שאמר אגרסיה — אימרה המיזרח-התיכון.

בלי-הרהר חזרו באינני האשמות שהעיתונות שלנו הופסרה, והפוליטיקאים הישראלים השני-נים מדי. והרי לקארטר יש מוונות טובות — אומרים אנשים שפגשתי בהם בימים אלה — הוא איננו רוצה הסדר משיקולים אמריקאיים, אך הוא מתייב במקביל לשלושה דברים: (א) התייבות אמריקאית לביטחונה ולקיומה של ישראל; (ב) אימרה גם להמשך הסייע. (ב) אי-כפיות הסדר ובוודאי לא פניה הדי-צדית. (ג) לא תהיה נסיגה ישראלית ללא תמורה מקבילה בהגדרת מהות השלום.

כמו שבא והיעתה למוקדי-הכוח העולמי הקרוי ווינגטון, אני רוצה לקבל את מה שמתואר בכוונות טובות על-פי ערפן לכאורה, כל עוד לא יוכח אחרת.

אבל התייבות-דרישות אלה הן מעין עיפי-קת-הבלה, המאפשרת לנשיא החדש לשמור על מעמדה-התינוף שלו בין ישראל לקרבים. כשיגיע בגיו לכך, הוא עלול להיווכח שהכוונות הטובות

רפי שאולי. לקול תרועת חברי המועדון אכל משה של מה את עותק החווה, לא הויר תיר ממנו פירוה.

דברת משרד-הבריאות דבורה גנני, ממישיכה את עבודתה במשרד עם השר החדש, אייעזר שוסטק. אר-מרת גנני: "כשמיסלגת-העבו-דה היתה בשילטון, לא התח-שב איש בכך שאני אשה. בר-תו עומדת שעות ארוכות, בר-עוד עובדים יושבים, ואיש לא היה טורח להציע לי כסא. אר-לי עכשיו השילטון החדש יקח דוגמה מראשי-הממשלה, מנ-חם בגין, והיחס לגשים ישר-תנה."

אופנה חדשה בתל-אביב: בוטיקים ליליים. מעצי-בת-האופנה ניצבה שוחץ-פת-חה בוטיק, שיעבוד רק בשעות-החזרה לתל-אביב.

אית הסרט נערה מחפשת כחור-בת, כטלפונים מעיתונאים ש-ביקשו לראיין אותה. שלושה ימים לא השיבה לקריאות הטר-לפוניות. לבסוף הפסיקה את-שתיקתה והסבירה: "שלושה-לילות לא ישנתי, חשבתי הרי-בה. לא רציתי לדבר כל זמן-שלא תמו ימי השיבעה. אך מתנהל נגדי מסע-ליעץ, והרי-לטתי להפסיק אותו." בערב-היום הראשון בשבוע שעבר, הוזמנה ליהי להופעה בתוכ-נית-הטלוויזיה עלי כותרת. היא סירבה, ואן שלף מפי-התוכנית, חנינא אמריק, אל-טרנטיבה. הוא אמר ללילי: "אם לא תופיעי, יופיע במק-מך מנהל-הטלוויזיה, ארנ-צוקרמן." ליהי החליטה להשי-ותף בתוכנית. אך משהגיעה-לאולסן הטלוויזיה בירושלים, נמלכה בדעתה ברגע האחרון-והזרה לתל-אביב.

ברנרדו ישאחוביץ
רופא נשים ואשה" לכבוד המאורע ערכו לכבודו וידויו, עורך-הדיון אמנון זיכרונני ואשתו מירי, מסיבה בדינר-הנג שלחם. למקום-הגיעו גם שתי לקוחותיו של הדוקטור, הוזמנות היפתחות קארין-דונסקי וחנינה צנטנר. אמרה חנינה: "סוף-סוף אוכל לדעת כל-מה שרציתי לדעת מרופא-הנשים שלי, ולא העזת לשאול."

מנהל חברת הפירסום מוקד, יהודה כותן, פנה אל משה שלמה, מנהל החברה-האחרית על השילוט באיצי-טדיון בלומפילד. ואמר לו כי-אחד מלקוחותיו משונין לח-תום על חווה בסך 100 אלף-לירות השנה. שלמה לא האמין-לכותן, ואף התערב איתו שאם-אכן ייתתם החווה, הוא יאכל-את אחד מההענקים, ואם לא-ייתתם החווה ייתב חווה מדור-מה. ואז כותן יאכל אותו. כותן-הסכים, בתנאי שהחווה יאכל-ללא שתיית מים. לבסוף הפסיד-שלמה בהתערבות, ובשבוע ש-עבר התכנסו שני המתערבים, בחברת נשותיהם והלקוח שתי-חם על החווה, במועדון של

ויכולו אתנו היישר לגיהנום אם הוא, ראשי-הממשלה, ישיל וזמי על אחד המרכיבים בעיסקת-החבילה של קארטר."

מה הוא יסביר?

אבא אבן ייצא לארצות-הברית ב"שליחות הס-בה" — שתוכנה מעורפל ומפוקפק. עורכו של-היומון על המשמח, מארק גפן, שואל את עצמו-מה בדיוק עכל אבן להסביר, ומדוע עליו לנסוע-בכלל.

"אימרה אבא אבן: אני מזמחה להחלטה 242, ואין איש במיני המסוגל לפענח את צפונותיה. ואם וכאשר אעסק בהסכרתה, לא אספה מהשי-קפותי ואתן להן כיסוי מלא, לא, אין זה ציטוט, אלא משמעות ההסברים שנשמעו מפי אבא אבן-בימים אלה.

"אתה שומע דברים אלה, ובהכרח ניצבת לפניך-השאלה: האמנם הסרים מימחים במשרד-החוץ, שידעו את כל סודותיה ופירושיה של החלטה-242? ועוד, האם הצלחתנו בארצה תלויה בכך-שיסכר שם איזה דבר שעדיין אינו ידוע שם?"

"איני לממשלת הליכוד, ובמיוחד ליומי הצעה-זו — דיון וכינון — הרי הדבר הוא פשוט יותר. הם לא פנו לאבן משום שרואים בו מעין 'מומחה-ל-242', אלא שהודעתו לא אבן, איש המעריך-והיודע כעל השקפות יוניות, נחוצה לממשלת-הליכוד כדי ליצור בארצה את הרושם של קוני-סנזוס לאימי מוייף. אני אומר מוייף, משום-שאין הסכמה לאמית בנושא המדינות. להיפך, המחלוקת בעניין זה היא מחלוקת קוסמית בתפי-כית של המעריך והליכוד.

"אומרים לנו כי ישנה הסכמה בעניין ההתי-נגדות לחזרה לגבולות 1967 המדינה הפלסטי-נית. אבן הדבר נכון, אך זו אינה האמת השלמה, וכירוע הצאי-אמת אינם קרובים דווקא לאמת.

"אי-אפשר לבנות קונסנזוס לאימי מחצאי-מישפטים ותוך התעלמות ממחצית שנייה, שיש-בה ניגוד בין שתי העמדות. מה, איפוא, הולך-אבא אבן להסביר בארצה? האם רק את המח-צית 'המסכמת' או את עמדת המעריך, הנוגדת-את המדיניות של הליכוד?"

פסוקי השבוע

הרב מנחם הכהן בעת דיון בכנסת על אירועי רחוב השומר: "שבת המלכה הפכה להיות מלכת הכביש."

שר הפנים והמישטרה, ד"ר יוסף בורג: "אין סתירה בין חסימת רחובות לחיים-דמוקרטיים."

הספיריקאי יהונתן גפן: "שרשרת דקה מפרידה בין הדת למדינה."

עמוס קינן: "קונסנזוס הוא הדבר המ-אחד את אבן אבן, משה דיון, שימחה ארליך, מנחם בגין, אריאל שרון וזלמן שובל."

הככלדן מילטון פרוידמן: "אין ארוחה חינם. זו תורת הכלכלה כולה."

שר-התחבורה-דשעבר גר יעקובי, על הרכבתו באופוזיציונר: "מתברר לי שאדם יכול לקום בבוקר, להרגיש כמו עם ולא לעסוק בשביתות."

שגריר ישראל באו"ם על שליחות-ההסכרה של אבא אבן: "הייל הנקרא לתת-ייצב למערה, אין בודקים בדעותיו."

ח"כ אבא אבן על הנ"ל: "אף אחד אינו חושד בי שהפכתי לנץ. הנוצות הן אותן-הנוצות."

הצייר מארק שאנאז ביום-ההודרת-התיישבים: "אני מאושר שאין מלחמה בעור-לם, שאנשים אינם הורגים זה את זה ושאיני-עדיין מסוגל לעבוד."

מיס עוזם לשנת 76, רינה מור: "אני מקווה שהצלחתי לקדם את תדמיתה של-ישראל כמדינה שבה פורחת האהבה."

קברניט "אליעז" אורי יוסף על-שימעון פרס: "כשהיה שריהתיקשרת הוא המ-ציא את המיקוד; כשהיה שריהתחבורה המציא-את התיקוד; וכשהפך לראשי-ממשלה הוא המציא-את הליכוד."

המשוררת אנדה (פינקרפנד) עמיר, בחגיגת יום-הולדתה ה-75: "מעולם לא הסתתרי-את שנותי. את כלל הרווחתי בישרי."

יעקב דוד אברמסקי, בביטאון העברי-ביצרון המופיע בארצות-הברית: "החברה בארץ-נתילדנה לילון עמוק. היא מידלגת לפני ולפנים."